

Arrest

nr. 131 278 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 april 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 21 maart 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 augustus 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 21 334 van 9 januari 2009 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 augustus 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Via een op 6 december 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 10 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster bij aangetekend schrijven van 13 december 2012 ter kennis gebracht.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 18 januari 2013 om de beslissing van 5 september 2012 waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard in te trekken en verzoekster terug te plaatsen in de verblijfstoestand zoals deze bestond voor de ingetrokken beslissing werd genomen.

1.10. Bij arrest nr. 99 498 van 21 maart 2013 werd de afstand van het geding vastgesteld inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 juni 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.12. Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Bij aangetekend schrijven van 1 oktober 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. Op 25 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.10.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[T.T.] [...]

nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08 01 2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.06.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.02.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.02.2009 (zie bevestiging arts dd.24.10.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.06.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Op 30 september 2013 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij opnieuw een standaard medisch getuigschrift aan d[at] haar actuele medische problematiek bevestig[t].

Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Pakistan terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Er werd immers letterlijk in het medisch certificaat dd. 19 juli 2013 weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en niet zelfstandig kan functioneren. Hieronder wordt het antwoord gegeven op vraag F/ van het standaard medisch getuigschrift. Deze luidt als volgt: 'Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?'

• Standaard medisch getuigschrift dd. 19.07.2013

'Patiënt dient begeleid te worden, momenteel niet in staat om zelfstandig te functioneren. Zeer regressief gedrag.'

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Pakistan de nodige medische mantelzorgen beschikbaar zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwijzing van verwerende partij naar de ongegrondheidsbeslissing dd. 12 juni 2013 is niet dienstig, aangezien niet gemotiveerd werd over de nood aan mantelzorg.

Meer nog. De arts attaché legt in haar advies dd. 11 juni 2013 de nood aan mantelzorg gewoon naast zich neer. Het volgende wordt gesteld met betrekking tot de nood aan mantelzorg:

De vermelding dat betrokkene niet alleen kan functioneren wordt niet concreet gemaakt en staat niet in verhouding met de vermelde klachten. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Het feit dat de nood aan mantelzorg thans expliciet wordt aangegeven, terwijl de arts-attaché daar omtrent niet motiveerde in haar vorige beslissing, maakt dat 'de ingeroepen ziekte' niet dezelfde is als in de eerste regularisatie aanvraag.

Verwerende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 9ter - §3 5° van de Vreemdelingenwet, aangezien nog niet geoordeeld werd over de specifieke nood aan mantelzorg van verzoekende partij.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Pakistan, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan "posttraumatische stress stoornis" en depressie), verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Pakistan ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en mantelzorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Ten overvloede wenst verzoekende partij te verwijzen naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012 (stuk 3)

"57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, m[o]et het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering. "

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

Ook blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de negatieve beslissing dd. 12 juni 2013, waarnaar verwerende partij verwijst, gelezen werd.

Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

"(...)In de beslissing dd. 12.06.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht.

In de beslissing dd. 12 juni 2013 werd bovendien duidelijk gesteld dat er niet onderzocht werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg, aangezien het volgens de arts-adviseur niet ging over een aandoening die direct levensbedreigend zou zijn.

Bovenstaande stelling van verwerende partij is dus manifest incorrect.

Het feit dat door de verwerende partij in de thans bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met de initiële aanvraag is echter zeer onzorgvuldig.

De thans bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist en dient vernietigd te worden.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die

werden ingeroepen ter onderbouwing van deze aanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009, een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In deze aanvraag en de later toegezonden aanvullingen verwees verzoekster naar het feit dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met randpsychotische elementen, die gepaard gaat met allerlei angsten waarvoor zij wordt behandeld met psychofarmaca. In de aangebrachte attesten wordt verder gesteld dat verzoekster niet in staat is om alleen te functioneren en dat een terugval en suïcide mogelijke complicaties zijn indien de behandeling die zij in België krijgt wordt stopgezet

Verweerder heeft geoordeeld dat aan verzoekster geen verblijfsmachtiging om medische redenen kon worden toegekend. Hierbij heeft hij, in zijn beslissing van 12 juni 2013, verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer waarin wordt geuid dat een posttraumatische stressstoornis ook zonder behandeling over het verloop van tijd gunstig evolueert, dat de medische behandeling die wordt verstrekt louter symptomatisch is en dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland dan ook niet toelaat te besluiten dat verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Tevens stelde deze controlearts dat de bewering dat verzoekster niet alleen kan functioneren niet concreet wordt gemaakt en niet in verhouding staat met de vermelde klachten en dat uit de aangebrachte gegevens kan worden afgeleid dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. De ambtenaar-geneesheer concludeerde vervolgens dat *“uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”*

Bij haar derde aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wordt door verzoekster informatie omtrent de gezondheidszorg in Pakistan en een standaard medisch getuigschrift gevoegd. In dit medisch getuigschrift wordt opnieuw gesteld dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, dat er sprake is van een depressief beeld en regressief gedrag, dat er paranoïde indicaties zijn en dat verzoekster angstig is. Er wordt daarnaast vermeld dat verzoekster de hulp nodig heeft van haar nicht, dat een behandeling met psychofarmaca wordt verstrekt en dat suïcidegevaar een mogelijke complicatie is bij de stopzetting van de behandeling.

De stellingname van verweerder dat dit nieuwe standaard medisch getuigschrift slechts de gezondheidstoestand bevestigt die verzoekster aanhaalde in haar eerste aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop haar eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Waar verzoekster toelicht dat in het standaard medisch getuigschrift van 19 juli 2013 uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij nood heeft aan mantelzorg moet worden benadrukt dat ook in de medische attesten die zij voegde bij haar eerste aanvraag om, gelet op haar psychische problemen, tot een verblijf te worden gemachtigd reeds melding werd gemaakt van de nood aan hulp omdat zij niet alleen kon functioneren en dat de door verweerder aangestelde controlearts in zijn advies dat aan de basis lag van de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard expliciet aangaf van oordeel te zijn dat verzoekster geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Er blijkt bijgevolg geenszins dat de vermelding van de nood aan mantelzorg in het standaard medisch getuigschrift van 19 juli 2013 een nieuw element is dat voorheen niet werd ingeroepen en dat zou verhinderen dat verweerder toepassing maakt van de bepaling van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster aangehaalde rechtsleer waarbij wordt gerefereerd naar rechtspraak van de Raad is in casu niet dienend, aangezien deze geen betrekking heeft op beslissingen die werden genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Inzake verzoeksters betoog dat in de bestreden beslissing door verweerder verkeerdelijk wordt gesteld dat uit de beslissing van 12 juni 2013 blijkt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst reeds uitgebreid werden onderzocht moet worden aangegeven dat deze grief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat uit de beslissing van 12 juni 2013 blijkt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in Pakistan niet werden onderzocht impliceert immers niet dat het determinerende motief van de in casu bestreden beslissing – met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning

van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – incorrect is. Hierbij moet er nogmaals op worden gewezen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat aan de basis lag van de beslissing van 12 juni 2013 reeds toelichtte dat het eventueel ontbreken van een behandeling in verzoeksters thuisland voor de aandoening waaraan zij lijdt hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de constatactie dat zij hierdoor een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling en een nadere beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in Pakistan zich in voorliggende zaak dan ook niet opdringt.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Er dient tevens op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Daar er in voorliggende zaak geenszins is aangetoond dat er dwingende humanitaire redenen zijn die verweerder zouden verplichten verzoekster toch op medische gronden tot een verblijf toe te laten kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld. Hierbij moet worden benadrukt dat een controlearts verzoeksters gezondheidssituatie in aanmerking nam en oordeelde dat het ontbreken van een adequate behandeling voor haar gezondheidsprobleem niet toelaat te besluiten dat er een reëel risico bestaat dat zij in haar land van herkomst zal terechtkomen in een situatie die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd en dat niet wordt aangetoond dat deze arts op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Tevens moet worden geduïd dat verzoekster tijdens de behandeling van haar asielaanvraag aangaf in Pakistan nog over verwanten te beschikken die haar in het verleden bijstonden en er niet blijkt dat deze personen niet langer bereid zouden zijn verdere bijstand te geven indien dit nodig zou zijn.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de in de derde aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoekster aangevoerde gegevens reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK